

48 – Profetens uppfostran av sina anhängare

Innehåll Sira-lektion 51 Profetens uppfostran av sina anhängare Den ädle följeslagaren "Mus'ab ibn Omayr" eller "Mus'ab al-Khair" Att följa de tidigare profeterna och sändebuden

Sira-lektion 51

Profetens uppfostran av sina anhängare

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Vi fortsätter att sitta vid Muhammeds bord, må Guds frid och välsignelser vara över honom.

Förra gången såg vi att Quraysh inte fann någon lösning inför den islamiska vågen, de troendes fasta led och följeslagarnas styrka i ståndaktighet – annat än att ta till det vapen som alltid används av falskhetens folk: nämligen vapnet av tortyr, skada och brutalitet.

Och vid Gud, det är inget annat än de svagas vapen – de som inte finner något medel mot de troendes ståndaktighet annat än att ta till våld, i tron att detta vapen ska skrämma de troende och tvinga dem att lämna sin religion. Sedan stannade vi vid några av de följeslagare som fick den

största delen av prövningar och betalade ett högt pris för att denna religion skulle nå oss.

Och idag, om Gud vill, ska vi fortsätta tala om andra personligheter – inte för underhållning eller tidsfördriv, utan för att se graden av uppoffring, lidande och skada som Guds sändebuds följeslagare utsattes för, för att överlämna religionens fana till oss högt vajande. Och hur mycket de gav av ansträngning, uppoffring och uthållighet. Och för att vi ska förstå värdet av denna religion som kom till oss på ett fat av guld, men som vi blev likgiltiga inför, lämnade dess läror och började söka öster och väster efter en väg att resa oss i vår verklighet och vårt världsliv.

Den ädle följeslagaren "Mus'ab ibn Omayr" eller "Mus'ab al-Khair"

Vägen ligger framför oss tydlig, och lösningen är i våra händer – som kamelen i öknen som dör av törst medan vattnet bärs på dess rygg.

Bland de personligheter som utsattes för tortyr finns den ädle följeslagaren **Mus'ab ibn Omayr**, eller "Mus'ab al-Khair" som Guds sändebud, ﷺ, kallade honom. Profeten, ﷺ, sade om honom när han såg honom bära ett fårskinn som klädnad:

"Se på denne som Gud har upplyst hans hjärta. Jag såg honom mellan två föräldrar som gav honom de bästa av mat och dryck. Jag såg honom bära en dräkt som köptes åt honom för tvåhundra tusen dirham. Men kärleken till Gud och Hans sändebud kallade honom till det ni ser."

Mus'ab var en av Mekkas mest bortskämda och välklädda ungdomar. Han var sin mors enda barn, och hon var en av de rika kvinnorna med mycket pengar. Hon klädde honom i de finaste och mjukaste kläderna. Han var den mest väldoftande i Mecka; han hämtade parfym från Levanten och bar hadramitiska sandaler och kläder. Hans mor älskade honom djupt, och hennes kärlek var så stor att han brukade sova med en skål *hays* vid sitt huvud – en skål med torkad yoghurt, smör och dadlar som blandades och knådades, och när han vaknade åt han av den.

När Mus'ab fick veta att Guds sändebud, ﷺ, kallade till islam i Dar al-Arqam, antog han islam, trodde på honom och dölde sin tro av rädsla för sin mor och sitt folk. Men snart avslöjades saken av en av

avgudadyrkarna som gick till hans mor och berättade det. Hon skyndade då att fångsla honom, förbjöd honom allt och tvingade honom till ett liv av hårt arbete, grovhet, trötthet och möda. Han förblev fångslad tills han lyckades fly och reste till Abessinien.

Ibn Abi Waqas sade: "Jag såg honom kämpa hårt i islam, så hårt att jag såg hans hud flagna som ormens hud – det vill säga att hans hud lossnade av mödan."

Det gick så långt att följeslagarna grät när de såg hans tillstånd. Och Guds sändebud, ﷺ, brukade varje gång han nämnde honom säga:

"Jag såg ingen i Mecka med vackrare hår eller finare kläder eller större välstånd än Mus'ab. Och trots allt som drabbade honom av prövningar, svaghet i kropp och styrka, och hårdhet från de närmaste – stod han fast och var tålig."

Han hade mycket gott, dygd och jihad på Guds väg, tills Gud ärade honom med martyrskapet på Uhud-dagen.

Mus'ab växte upp i islams famn, och han blev en förebild för de bortskämda, vällevande ungdomarna – de rika, de med status och palats, de som söker världen och dess prydnader – och hur han övergav allt detta och mer därtill för islams skull. Efter att han antagit islam stod han stark, han försvagades inte, blev inte lat och vek sig inte. Han reste sig över sig själv och sina begär och föll inte i det bedrägliga välståndets helvete. Mus'ab tog farväl av sitt förflutna, med allt det innehöll av bekvämlighet, njutning och välbehag, den dag han trädde in i denna religion och gav sin trohetsed till Guds sändebud, ﷺ. Och det var nödvändigt för honom att gå igenom prövningens väg – detta är Guds sed med människor – för att hans tro skulle bli tyngre och hans visshet djupare. Han var nöjd och trygg trots alla prövningar och rädslor omkring honom, trots allt som drabbade honom av fattigdom och elände, och trots allt han förlorade av världslig bekvämlighet och lyx.

Han utsattes för fattigdomens prövning, förlusten av status och ställning hos sin familj, prövningen av familj, släktingar och stam, prövningen av hunger och tortyr, prövningen av främlingskap och att vara långt från hemlandet. Men han kom ut ur alla dessa prövningar segrande med sin religion och sin tro, trygg med den högsta tryggheten, ståndaktig med den starkaste ståndaktigheten.

Och också en annan lysande bild av tortyrens bilder: bilden av **Khabbab**

ibn al-Aratt. Khabbab var smed i Mecka, och Gud ville vägleda honom tidigt, så han trädde in i islam. Han var en av de svaga som torterades i Mecka för att få honom att avfalla från sin religion.

Avgudadyrkarna brukade dra honom i håret och lägga honom på glödande kol. Tortyren nådde den graden att de pressade hans rygg mot den upphettade stenen på marken och lade en stor sten på hans bröst. Khabbab förblev i detta tillstånd tills hans rygg blev full av gropar från den brinnande glöden som kastades på honom.

Guds sändebud, ﷺ, brukade tycka om Khabbab och besökte honom efter att han antagit islam. När hans ägarinna, Umm Anmar al-Khuza‘iyya, fick veta detta – Khabbabs ägarinna – tog hon ett järn, hettade upp det och satte det på Khabbabs huvud. Khabbab klagade över detta till Guds sändebud, ﷺ, som sade: **”O Gud, hjälp Khabbab.”**

Då fick hans ägarinna ont i huvudet och ylade som hundar av smärta. Man sade till henne: ”Bränn dig med eld så försvinner huvudvärken.” Så hon kom till Khabbab för att han skulle bränna henne med samma järn som hon brukade bränna hans huvud med. I detta finns en lärdom för den som vill ta lärdom, och Guds lättnad och seger är nära Hans troende, tåliga tjänare.

När avgudadyrkarna pressade de svaga muslimerna och mötte deras uthållighet, kom Khabbab till Guds sändebud, ﷺ, medan han låg lutad mot sin mantel i skuggan av Ka‘ba, och sade:

”O Guds sändebud, ska du inte be om seger åt oss? Ska du inte be för oss?”

Då satte sig Guds sändebud, ﷺ, upp, och hans ansikte blev rött, och han sade:

”Mannen bland dem som var före er brukade få en grop grävd åt sig i marken, och han sattes i den. Sedan hämtades en såg och placerades på hans huvud, och han sågades i två delar – och det hindrade honom inte från hans religion. Vid Gud, Gud kommer att fullborda denna sak, tills ryttaren färdas från San‘a till Hadramawt och inte fruktar något annat än Gud – och vargen för sin hjord. Men ni har bråttom.”

Varför blev Guds sändebuds ansikte rött, och varför talade han till Khabbab och hans följeslagare med detta starka, påverkande språk och

tillrättavisade dem för deras brådska? Inte för att de bad honom om bön – långt därifrån, han är den mest barmhärtige mot sin umma. Men deras ord: *”Ska du inte be för oss? Ska du inte be om seger åt oss?”* antydde vad som låg bakom – lidande, förtryck, ansträngning och prövning. De tyckte att segern dröjde och ville ha lättnad genom hans bön.

Men han, ﷺ, som är Guds sändebud, visste att saker är bundna till sina bestämda tider, att allt sker med mått, och att före segern måste prövningen komma. Sändebuden prövas, och sedan blir utfallet deras:

”Tills när sändebuden förlorade hoppet och trodde att de hade blivit förnekade – då kom Vår seger till dem.”

Och sällan förstår människan vad de är i av prövning, och ingen känner de känslor och upplevelser som rör sig i de prövades hjärtan – utom den som lever deras tillstånd och lider för Guds skull det de led.

Att följa de tidigare profeterna och sändebuden

Profeten, ﷺ, brukade uppfostra dem till att följa de tidigare profeterna och sändebuden och deras anhängare i att bära skada för Guds skull. Han gav dem exempel på detta. Och han ville, ﷺ, att deras hjärtan skulle knytas till det som Gud har förberett åt dem i paradiset av njutning, och att de inte skulle låta sig luras av det som de icke-troende har i sina händer av världens blomstring:

”Låt dig inte bedras av de som inte tror när de rör sig fritt i landet. Det är en liten njutning; sedan är deras tillflykt helvetet – och det är en dålig bädd.”

Och han ville att var och en av dem skulle se fram emot framtiden där Gud ger islam seger i detta liv och förödmjucar de icke-troende.

Khabbab, må Gud vara nöjd med honom, berättade om något av det de brukade möta från avgudadyrkarna och de icke-troende av hårdhet, dålig behandling och försök att få dem att kompromissa om sanningen så att de skulle återvända till otro. Han sade:

”Jag var en smed, och jag hade en skuld hos al-As ibn Wa’il. Jag gick till honom för att få den betald. Han sade till mig: ’Jag kommer inte att betala din skuld förrän du förnekar Muhammed.’ Jag sade: ’Jag kommer inte att förneka honom förrän du dör och uppväcks.’ Han sade: ’Och ska jag

uppväckas efter döden? Om det är så, då kommer jag att betala dig när jag återvänder till min rikedom och mina barn.”

Då uppenbarades Guds ord:

”Har du sett den som förnekar Våra tecken och säger: ’Jag kommer helt säkert att få rikedom och barn’? Har han sett det osynliga, eller har han tagit ett löfte hos den Nåderike? Nej! Vi ska skriva ned vad han säger och förlänga hans straff. Och Vi ska ärva det han talar om, och han ska komma till Oss ensam.”

Och det berättas att Omar ibn al-Khattab, må Gud vara nöjd med honom, under sin khalifatstid frågade Khabbab om vad han hade mött för Guds skull. Khabbab blottade då sin rygg, och den var vit som om den var fläckad – på grund av de svåra brännskadorna. Omar sade:

”Jag har aldrig sett något liknande idag.”

Khabbab sade:

”O de troendes ledare, de tände en eld åt mig och kastade mig i den. Sedan satte en man sin fot på mitt bröst, och jag skyddade mig från elden endast med min rygg. Och det som släckte elden de tände var mitt eget fett – det fett som smälte av hettan.”

Och trots detta var han tålig och stod fast i sin religion, och han var en av de första som antog islam.

Och lovprisad vare Gud, världarnas Herre.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn ‘Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid‘ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)

48 – Profetens uppfostran av sina anhängare

- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)